పగటి పూట మేత కోసం అటూ ఇటూ ఎగురుతూ తిరిగిన పక్షులు గూళ్లకి చేరుకుంటున్న సాయం సమయం -

నగరంలోని రోడ్ల నిండా అన్ని రకాల వాహనాలూ హడావుడిగా తిరుగుతున్నాయి.

వందలేసిమందిని మోసుకువెళ్తున్నాయి బస్సులు - నిండు గర్భిణీ స్త్రీలలా భారంగా కదులుతున్నాయి.

రంగు రంగుల కార్లు భూలోకమ్మీదున్న కుబేరుల కోసం లక్ష్మీదేవి పంపించిన రథాల్లా ఉన్నాయి.

గూళ్ళు

'అనామకుడు'

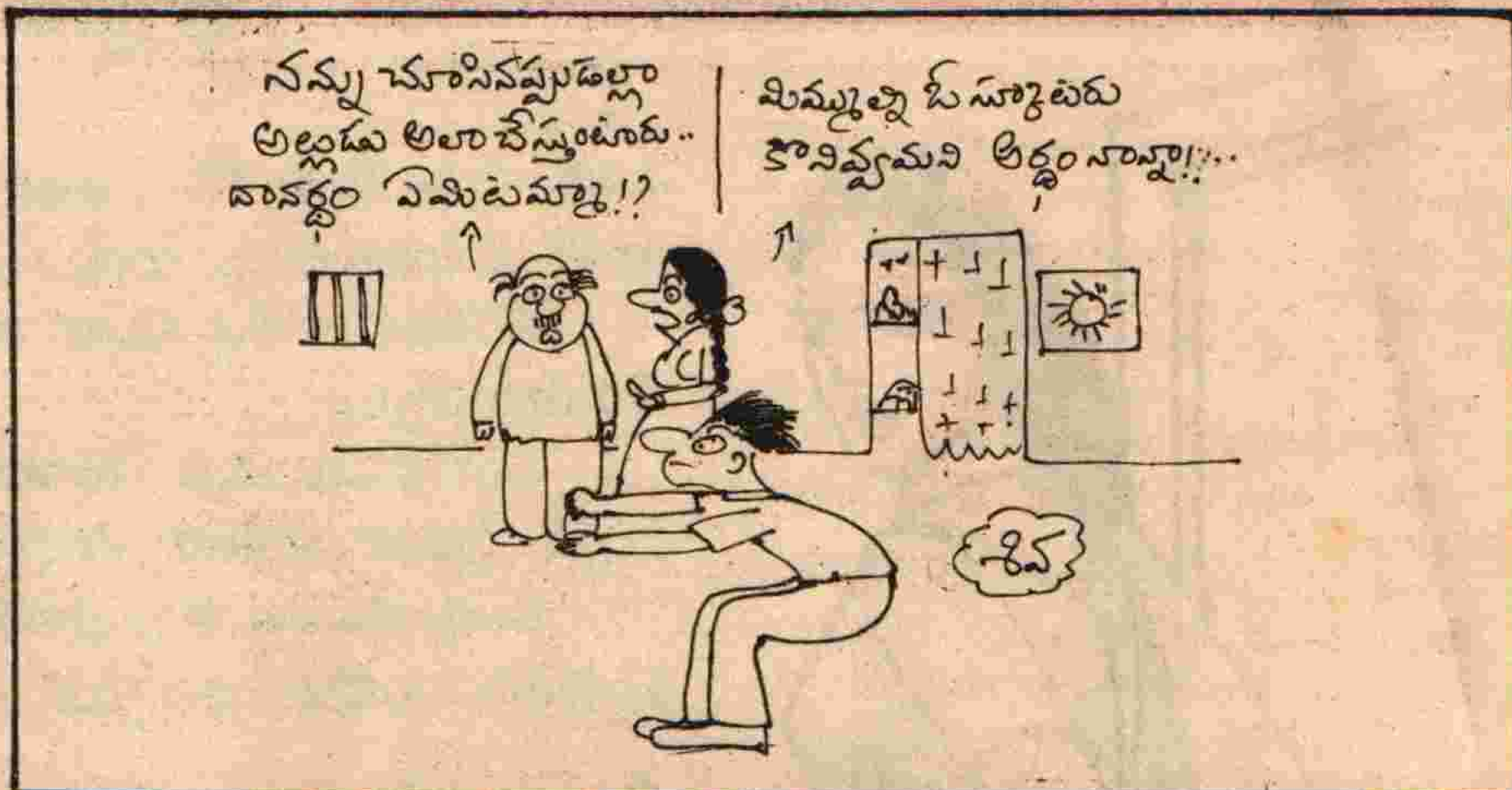

'మనం ఇద్దరం - మన కిద్దరు' అన్న స్లోగన్‌కి సజీవ రూపాల్లా ఇద్దరు పెద్దవాళ్లను, ఇద్దరు పిల్లలను మోసుకు తిరుగుతున్నాయి స్కూటర్లు.

ఎక్కిన వాళ్లకి రోడ్డు మీద వెళ్తున్నామా, ఆకాశంలో ఎగురుతున్నామా అనిపించేటట్లు వెళ్తున్నాయి ఆటోలు.

వాహనాలన్నిటి నిండా జనమే!

ఆఫీసుల నుండి ఇళ్లకి తిరిగి వెళ్తున్నవాళ్లు,

షాపింగ్‌లకీ, సినిమాలకీ, షికార్లకీ వెళ్తున్నవాళ్లూ,

రాత్రి డ్యూటీకి వెళ్తున్నవాళ్లూ,

ఆఫీసు నుండి ఇంటికి వెళ్తున్న వాళ్లలో ఒకడు శేఖర్.

శేఖర్ మోపెడ్ నడుపుకుంటూ వెళ్తున్నాడు.

పొద్దున్న ఇంటి నుండి ఆఫీసుకి బయలుదేరుతున్నప్పుడు మరిచిపోకుండా ఏదో తీసుకురమ్మని చెప్పింది శ్రీమతి. ఏదో తెమ్మందని గుర్తుకొస్తోంది కానీ, ఏం తెమ్మందో గుర్తుకు రావడంలేదు.

సాయంత్రం ఆఫీసు నుండి ఇంటికి బయలుదేరుతుండగా బాస్ పిలిచి, ఒక నెల రోజుల క్రితం వచ్చిన ఒక ఉత్తరానికి తొందరగా సమాధానం పంపించమన్నాడు. ఆ ఉత్తరాన్ని చూసినట్లు లీలగా గుర్తొస్తోంది కానీ ఎక్కడ పెట్టాడో గుర్తుకు రావడంలేదు.

ఈ ఆలోచనలు శేఖర్ బుర్రలో కదులుతున్నాయి.

శేఖర్ చుట్టూ వాహనాలు కదులుతున్నాయి.

వాటితోనే శేఖర్ మోపెడ్ కూడా కదులుతోంది.

దారిలో ఎక్కడో ఆగి, ఏదో కొనాలని అనుకుంటూనే తనుంటున్న ఫ్లాట్‌ల దగ్గరకు వచ్చేశాడు శేఖర్.

నేల మీద కాక, మరో మూడంతస్తులున్న నాలుగంతస్తుల మేడలో - అంతస్తుకు ఎనిమిది ఫ్లాట్ల చొప్పున ముప్పై రెండు ఫ్లాట్‌లు.

చిన్న చిన్న గూళ్లలాంటి ఫ్లాట్లు.

నగరం నిండా అలాంటి గూళ్లే!

రెండు మూడంతస్తులతో మొదలుపెట్టి పాతిక, ముప్పై అంతస్తుల దాకా పెరుగుతోంది నగరం.

పెరగగలిగినంత కాలం అడ్డంగా పెరిగిన నగరం, ఇంకా అడ్డంగా పెరిగేందుకు అవకాశం లేక నిలువుగా పైకి లేస్తోంది.

శేఖర్ ఫ్లాట్‌ల మెట్లెక్కుతున్నాడు.

ఒక్కో అంతస్తు దాటుతుంటే ఒక్కో రకమైన శబ్దం వినిపిస్తోంది.

మూడవ అంతస్తుకి ఎక్కాక, అటూ ఇటూ నాలుగేసి గుమ్మాలున్న వరండాలోకి నడిచాడు శేఖర్.

వరండా ఇరుగ్గా ఉంది. పగలు కూడా వెలుతురు రాని వరండా అది!

తన ఫ్లాట్ దగ్గర కెళ్లి కాలింగ్ బెల్ నొక్కబోయి, ఆగి, తలుపు గొళ్లాన్ని నెమ్మదిగా శబ్దం చేశాడు శేఖర్.

గొళ్లెం శబ్దం వినిపించలేదేమో, తలుపు తీయడానికి శ్రీమతి రాలేదు.

పక్క ఫ్లాట్ తలుపు తీసి ఉంది. హాల్లో కూర్చుని మాట్లాడుకుంటున్న ఆ ఇంటివాళ్లు శేఖర్‌కి కనిపిస్తున్నారు.

పక్కింటి వాళ్లే అయినా, శేఖర్‌కి వాళ్లతో పరిచయం లేదు.

ఆ ఇంట్లో వాళ్లు బయటకు రావాలంటే శేఖర్ అడ్డుగా ఉంటాడు. అలా నిల్చోవడం ఇబ్బందిగా ఉంది శేఖర్‌కి.

కాలింగ్ బెల్ మోగిస్తే ఇంట్లో ఆ సమయానికి నిద్రపోతున్న పిల్లకి మెలకువ వస్తుందేమో నని బెల్ కొట్టకుండా మళ్లీ తలుపు గొళ్లెంతోనే కొంచెం గట్టిగా శబ్దం చేశాడు శేఖర్.

లోపలున్న శ్రీమతికి ఈసారి శబ్దం వినిపించినట్లుంది, తలుపు తీస్తున్న అలికిడి అయింది.

శేఖర్ తలుపు తోసుకుని లోపలికి వెళ్లి, మళ్లీ నెమ్మదిగా తలుపు మూసి, చూసేసరికి హాల్లోంచి వంటింట్లోకి వెళ్తోంది శ్రీమతి.

శ్రీమతి పేరు హేమ.

వంటింట్లోకి వెళ్లిన హేమతో - "కొంచెం కాఫీ ఇస్తావా?" అన్నాడు శేఖర్ ఓ కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

ఆ మాటకి సమాధానం ఇవ్వకుండా, "మీరు పిల్లకి పాలపొడి డబ్బా తెచ్చారా?" అని అడిగింది హేమ వంటింట్లోనుంచి.

"ఆఁ! ఇప్పుడు గుర్తుకొచ్చింది. నువ్వు పొద్దున్న చెప్పింది పాలపొడి డబ్బా కదూ!" అన్నాడు శేఖర్.

"కాదు, పట్టు చీర!" అంది హేమ. అలా అంటున్న హేమ కంఠంలో కోపం స్పష్టంగా తెలుస్తోంది.

"నిజం, హేమా! నువ్వేదో తెమ్మన్నావని గుర్తుంది కానీ, అది పాలపొడి డబ్బా అని గుర్తు లేదు" అన్నాడు శేఖర్.

"ఆఫీసులో ఫ్రెండ్స్‌తో కూర్చుని కబుర్లాడుకుంటూ కూర్చుంటే, ఇవన్నీ ఎక్కడ గుర్తుంటాయి?"

"నువ్వు ఆఫీసంటే ఏదో క్లబ్బనుకుంటున్నావా?"

"కాక! అక్కడ మీ కేదైనా పనా, పాటా?"

"ఈ రోజేమిటి ఇంత కోపంగా ఉన్నావు! ముందు కాఫీ ఇయ్యి. తాగిన తరువాత పాలపొడి డబ్బా తెచ్చేస్తాను."

"వంట పూర్తవగానే నేను స్నానం చేయాలి. అదయ్యాక మీకు కాఫీ ఇస్తాను. ఈలోగా మీరు పాలపొడి డబ్బా తీసుకురండి! పొద్దున్న లేవగానే పిల్ల పాలకి ఒక్క క్షణం కూడా ఉండదు. ఈ రోజు మధ్యాహ్నామే డబ్బా ఊడ్చేశాను."

"నువ్వు ముందే చూసుకోవాలి. ఇప్పుడా చూడటం?"

"నేను మీకు పొద్దున్నే చెప్పాను. అయినా ఇప్పుడా సంగతులన్నీ అనవసరం! మీ రెళ్లి పాలపొడి డబ్బా తీసుకురండి! ఈలోగా నేను నీళ్లు పోసుకుంటాను. ఈ వంటింట్లో అరగంట నుంచి వేగిపోతున్నాను."

"నేనూ అరగంట పైగా, ఈ వెధవ రోడ్ల మీద బండి నడుపుకుంటూ వచ్చాను. తల పగిలిపోతోంది!"

"ఈ వంటింట్లో కూర్చోండి అరగంట! ఒళ్లు వేడెక్కి, చెమటలు కారి నానా అవస్థా పడిపోతారు. ఇది వంటిల్లు కాదు, నరకం!"

"నరకం! నరకం! అని నన్నెత్తి పొడవక్కర్లేదు. ఇంకో ఇల్లు చూసుకునేదాకా మనకు ఇది తప్పదు!"

"ఇంకో ఇల్లు!? ఈ ఇల్లు దొరకడమే గగనమైపోయింది. మనకి ఇంకో ఇల్లా?"

"హేమా! అనవసరంగా నన్ను రెచ్చగొట్టకు! మనం ఉంటున్నది ముగ్గురం. అందులోనూ పిల్లకి సంవత్సరం కూడా నిండలేదు. మనకి ఈపాటి ఇల్లు చాలదూ!"

"చాల కేం? నిక్షేపంలా సరిపోతుంది! ఈ గాలీ, వెలుతురూ లేని అగ్గిపెట్టెని ఇల్లు అనుకోగలిగితే!"

"ఇంట్లో గాలి తక్కువే. అయితే బయట కెళ్లి చూడు! గాలంతా దుమ్ము! ఒక్క దుమ్మే కాదు, పెట్రోలు కంపు కొడుతున్న గాలి. ఆ రోడ్లలో అరగంట ఆ గాలి పీలుస్తూ బండి నడిపితే మన ఆయుర్దాయంలో గంట తగ్గిపోతుంది, తెలుసా!"

"ఈ ఉపన్యాసం తర్వాత వింటాను కానీ, ముందు మీ రెళ్లి పాలపొడి డబ్బా తెండి!"

"నేను వెళ్లను. కావలిస్తే నువ్వే వెళ్లి తెచ్చుకో!" అన్నాడు శేఖర్ మొండిగా.

వంటింటి గుమ్మం దగ్గర కొచ్చి హాల్లో కూర్చున్న శేఖర్‌ను చూసింది హేమ. హేమ మొహం కోపంగా ఉంది. ఆ కోపం అలసటలోనుంచి, నిస్సహాయతలో నుంచి వచ్చినట్లుంది. అదేమీ చూసే స్థితిలో లేడు శేఖర్.

అతని మొహంలోనూ అదే అలసట, అదే నిస్సహాయత, అదే కోపం!

హేమ కోపంగానే అరిచింది - "వెళ్లకపోతే మానెయ్యండి! పిల్లకి పాలు లేక, అది ఏడిస్తే నా దేమీ పూచీ కాదు!" అని.

"అన లీ డబ్బా పా లెందుకు మొదలుపెట్టావు?" అన్నాడు శేఖర్.

కోపం మనిషిలోని వివేకాన్ని తగ్గిస్తుంది. వివేకం తగ్గినప్పుడు మనిషి అనవసరమైన వాదాలు చేస్తాడు. మనుషుల మధ్య వాదం చాలాసార్లు అసలు విషయం మీద కాకుండా, అనవసరమైన విషయం మీద జరుగుతుంది. అందులో వ్యంగ్యం, ఎత్తిపొడుపూ చోటు చేసుకుంటాయి. దాంతో సమస్యకు పరిష్కారం వెతుక్కోవడం మానేసి, ఒకరినొకరు తప్పు పట్టేందుకు ప్రయత్నిస్తారు.

ఇప్పుడు హేమా, శేఖర్లు చేస్తున్నదీ అదే!

"డబ్బా పాలు కాక, మన కో దొడ్డీ, అందులో ఓ గేదె ఉన్నాయిగా పాలు పిండి తాగించడానికి!" అంది హేమ.

"మనింట్లో లేకపోతే నేం, పాలు పోసేవాళ్లుంటారు కదా!"

"ఉంటారు. నేనూ అదే మాట అన్నాను. మీరే, పట్నంలో పాలు పోసేవాళ్లు పోసేవి పాలు కావు, నీళ్లు అని చెప్పి, డబ్బా పాలే పొయ్యమన్నారు. అవునా? కాదా?"

"మనకు దొరికేవి నీళ్లపాలు అవునా, కాదా?"

"కొంచెం ధర ఎక్కువ ఇస్తే మంచి పాలు పోసేవాళ్లు దొరుకుతా రేమో!"

"సర్లే! మనింటి దగ్గరకు గేదెను తీసుకొచ్చి పిండడానికి కుదురుతుందా? అయినా ఇళ్ల దగ్గరకు వచ్చి పాలు పిండి పోసేవాళ్లు దొరుకుతారా ఈ మహానగరంలో?"

"ఏదీ - మనం ప్రయత్నిస్తేగా మనకు తెలిసేదీ!"

"సరేలే! ఈ విషయాన్ని ఇంక వదిలెయ్! నాకు ఇవ్వగలిగితే కొంచెం కాఫీ ఇవ్వు!"

"పిల్ల పాల సంగతి మీ కెందుకు? మీకు మీ కాఫీ ఉంటే చాలు!" అంటూ విసురుగా కాఫీ కప్పుతో వచ్చి, శేఖర్ పక్కనే ఉన్న చిన్న బల్ల మీద కప్పుని శబ్దమయ్యేలా పెట్టి, స్నానం చేసేందుకు లోపలకు వెళ్లిపోయింది హేమ.

ఆ ఫ్లాట్‌ని డిజైన్ చేస్తున్నప్పుడు అందులో ఉండబోయే మనుషుల అవసరాల గురించి అసలు ఆలోచించినట్లు లేదు. ముం దో హాలు, హాలు నానుకుని ఓ పక్కగా ఇరుకైన వంటిల్లు. రెండో పక్క చిన్న పడగ్గది. దాని పక్కనే టాయిలెట్-కమ్-బాత్రూమ్!

హాల్లో ఒకపక్క నాలుగు కుర్చీలు, మరో పక్క చిన్న డైనింగ్ టేబుల్ వేసేసరికి, ఒకరికి తగలకుండా ఒకరు నడిచేందుకు వీలు కాకుండా ఉంది హాలు.

పడగ్గదిలో రెండు మంచాలు వేయడంతో ఆ గదిలో కాస్త విశాలంగా మసిలేందుకు కొంచెం కూడా అవకాశం లేదు.

వంటింట్లో ఒకసారి ఒక్కరే ఉండగలరు.

ఉండగలరంటే, అక్కడ ఒక్కరు పట్టగలరని మాత్రమే. నిజానికి గాలి సరిగ్గా రాని వంటింట్లో ఎవరికైనా పది నిముషాల పైన ఉండటం కష్టమైన పనే!

ఒక్క వంటింట్లోనే కాదు. ఆ ఇంట్లో ఏ గదిలోనూ గాలి అంతగా రాదు. దానికి తోడు అది వేసవి కాలం అవడంతో, ఇంట్లో ఉండటం పొయ్యిలో ఉన్నట్లుగా ఉంది.

హేమ లోపల స్నానం చేస్తోంది.

శేఖర్ హాల్లో కాఫీ తాగుతున్నాడు.

పగలంతా ఆఫీసులో కష్టపడి సాయంత్రం ఇంటికి వచ్చేసరికి, హేమ కోపంగా ఉండడం శేఖర్‌కి కొంచెం బాధగా అనిపించింది. హేమ అనవసరంగా కోపం తెచ్చుకునే మనిషి కాదు. పొద్దుటనుంచీ ఇంట్లో ఒక్కత్తే పిల్లని చూసుకుంటూ ఉండడంతో విసుగ్గా ఉండి ఉంటుంది. అందుకే కోపంగా మాట్లాడి ఉంటుంది. అంత కోపంలోనూ తనకు కాఫీ చేసి ఇచ్చింది. అద్భుతంగా ఉంది కాఫీ - అచ్చు హేమ లాగానే!

స్నానం చేసి వస్తున్న హేమతో, "కాఫీ అద్భుతంగా ఉంది, నీలానే!" అన్నాడు శేఖర్.

"ప్రాణం లేచొచ్చినట్లుంటుంది, స్నానం చేస్తే!" అంది హేమ.

అలా అంటున్న హేమ మొహం ప్రశాంతంగా ఉంది.

"ఇప్పుడు చూడు, ఎంత బావున్నావో! ఇందాక ఆ రుసరుసల మొహం చూస్తే నా హేమేనా అనిపించింది."

"ఆ హేమా, ఈ హేమా ఒక్కతే! అయితే అప్పుడు నరకంలాంటి వంటింట్లో అరగంట మగ్గిన హేమను. ఇప్పుడేమో ..." అని హేమ ఏదో అనబోయేంతలో -

"అరమగ్గిన మామిడుపండులాంటి హేమవి!" అన్నాడు శేఖర్.

నవ్వింది హేమ. నవ్వి, "కాఫీ కడుపులో పడగానే అయ్యగారికి కవిత్వం వస్తోందే!" అంది.

"అది కడుపులో పడిన కాఫీ మహత్యం కాదు, కంట్లో పడిన హేమ నవ్వు మహత్యం" అన్నాడు శేఖర్.

"కవిత్వంలో పడి పాలపొడి డబ్బా మరిచిపోతున్నారు!"

"లేదు, గుర్తుంది. నీళ్లు పోసుకుని వెళ్తాను - ఒళ్లంతా చిరాగ్గా ఉంది."

"ఇంట్లో ఒక్క బకెట్ నీళ్లే ఉన్నాయి. అవి రేపు పొద్దున్న దాకా కావాలి" అంది హేమ కొంచెం నొచ్చుకుంటూ.

"ఏం?" అన్నాడు శేఖర్.

"మధ్యాహ్నం పిల్లకి రెండుసార్లు విరేచన్లాలే! అయ్యాయి. అదంతా కడగడానికి ఓ బకెట్ నీళ్లయిపోయాయి. మీ స్నానానికి నీళ్లు లేవు."

"ఇప్పు డెలా ఉంది పిల్లకి?" అన్నాడు కంగారుగా శేఖర్.

"కంగారు పడాల్సిందేమీ లేదు. మామూలు విరేచనాల్లా మధ్యాహ్నం రెండుసార్లయ్యాయి. ఇప్పుడు తగ్గిపోయాయి. ఇందాక నేను నీళ్లు పోసుకోకపోయుంటే, మీకు నీళ్లు మిగిలేవి. కానీ వంటింట్లో చెమట స్నానమయ్యాక నీళ్ల స్నానం చేయకుండా ఉండలేకపోయాను. అప్పటికీ సగం బకెట్ నీళ్లే పోసుకుందామనుకున్నాను కానీ, మొదలెట్టాక ఆపలేకపోయాను. ఏమీ అనుకోకండి!" అంది హేమ తను ఆ పని చేసి ఉండకూడదన్న భావాన్ని ధ్వనిస్తూ.

"నీళ్లు మళ్లీ రేపు పొద్దున్నేనా?"

"అంతే! ఇందాక సెక్రటరీ గా రబ్బాయి వచ్చి చెప్పి వెళ్లాడు. ఇప్పుడు ఉదయం ఆరింటి నుండి పదింటిదాకా నీళ్లొస్తున్నాయిగా. రేపటి నుండి తొమ్మిదింటికి ఆపేస్తారుట!"

"రోజూ మూడు గంటలిస్తే చాలు మనకు. ఆ సమయంలో మనం పనులన్నీ పూర్తి చేసేసుకుని, ఉన్న నాలుగు బకెట్లలోనూ నీళ్లు పట్టుకుంటే సరిపోతాయి. ఈ నీళ్లు పరవాలేదు. మంచినీళ్ల సంగ తేమిటి?"

"మంచినీళ్ల గురించి ఆ అబ్బాయి ఏమీ చెప్పలేదు."

"అంటే రాత్రి పదకొండింటికి పావుగంట వస్తాయన్నమాట!"

"అయ్యుండాలి. ఈ అర్ధరాత్రి మంచినీళ్ల ప్రహసనం కష్టంగా ఉంది."

"కార్పొరేషన్ నీళ్లు రాత్రి పదింటికే వస్తున్నాయట!"

"అది సరే! ఆ నీళ్లు పట్టి ఉంచి తెల్లారగట్ల మనకు ఇవ్వవచ్చు కదా!"

"ఉన్నది ఒక్కటే టాంక్. అందులోకి పడితే కార్పొరేషన్ నీళ్లు పట్టాలి. లేకపోతే బోర్ నీళ్లు పట్టాలి. రెండూ కలవలేరు. అందుకే రాత్రి పదింటికి కార్పొరేషన్ నీళ్లు రాగానే సంప్‌లో పట్టి, అక్కడి నుంచి పై టాంక్‌కు ఎక్కించి, వెంటనే మనకు మంచినీళ్లు ఇచ్చేస్తున్నారు. ఆ తర్వాత ఖాళీ అయిన టాంక్‌లోకి బోర్ నీళ్లు ఎక్కించి, పొద్దున్నే మనకి ఇస్తున్నారు. మన అసోసియేషన్ వాళ్లు బాగానే మేనేజ్ చేస్తున్నారు - తక్కిన ఫ్లాట్‌ల వాళ్లతో పోలిస్తే."

"రెండు టాంకులు కడితే సరిపోయి ఉండేది."

"మనం ఈ ఇంటి ఓనర్లం కాదు, ఓనర్లకు లేని బాధ మన కెందుకు?" అన్నాడు శేఖర్.

"నీళ్ల కోసం అవస్థ పడుతున్నది మనం! మనకు కాక ఇం కెవరికి బాధ?" అంది హేమ.

"సరేలే, ఈ వ్యవహారం గురించి మన కెందుకు కానీ, పిల్ల ఇప్పుడు లేస్తుందా?"

"నేను జోస్యం చెప్పగలనా?"

"కన్నతల్లికి పిల్ల ఎప్పుడు లేస్తుందో తెలియదా?"

"కన్న తండ్రికి తెలుస్తుందా?"

"తల్లికీ, తండ్రికీ తేడా లేదూ!"

"ఉంది. పిల్లకి చాకిరీ చేసేది తల్లి, పిల్ల ఏడిస్తే సముదాయించేది తల్లి. పిల్లతో హాయిగా ఆడుకునేవాడు తండ్రి."

"అది ఒకప్పటి కాలంలో. ఇప్పుడు కాదు, ఇప్పుడు నేను నీకు పిల్లను పెంచడంలో సాయం చేయడంలేదూ?"

"చేస్తున్నారు. అయితే పిల్లను పెంచే పని నా దయినట్లు, ఆ పనిలో సాయం చేయడం మీరు నాకు చేస్తున్న ఉపకారం అనుకుని చేస్తున్నారు. అవునా!"

"ఏమో?" అన్నాడు అదోలా మొహం పెట్టి శేఖర్.

"నే నా మాట ఊరికే అన్నాను కానీ, ఏమీ అనుకోకండి" అంది హేమ శేఖర్ మొహాన్ని చూసి - అతనికి బాధ కలిగినట్లు గుర్తించి.

"చాలామంది భర్తలతో పోలిస్తే నేను నయం కాదూ?"

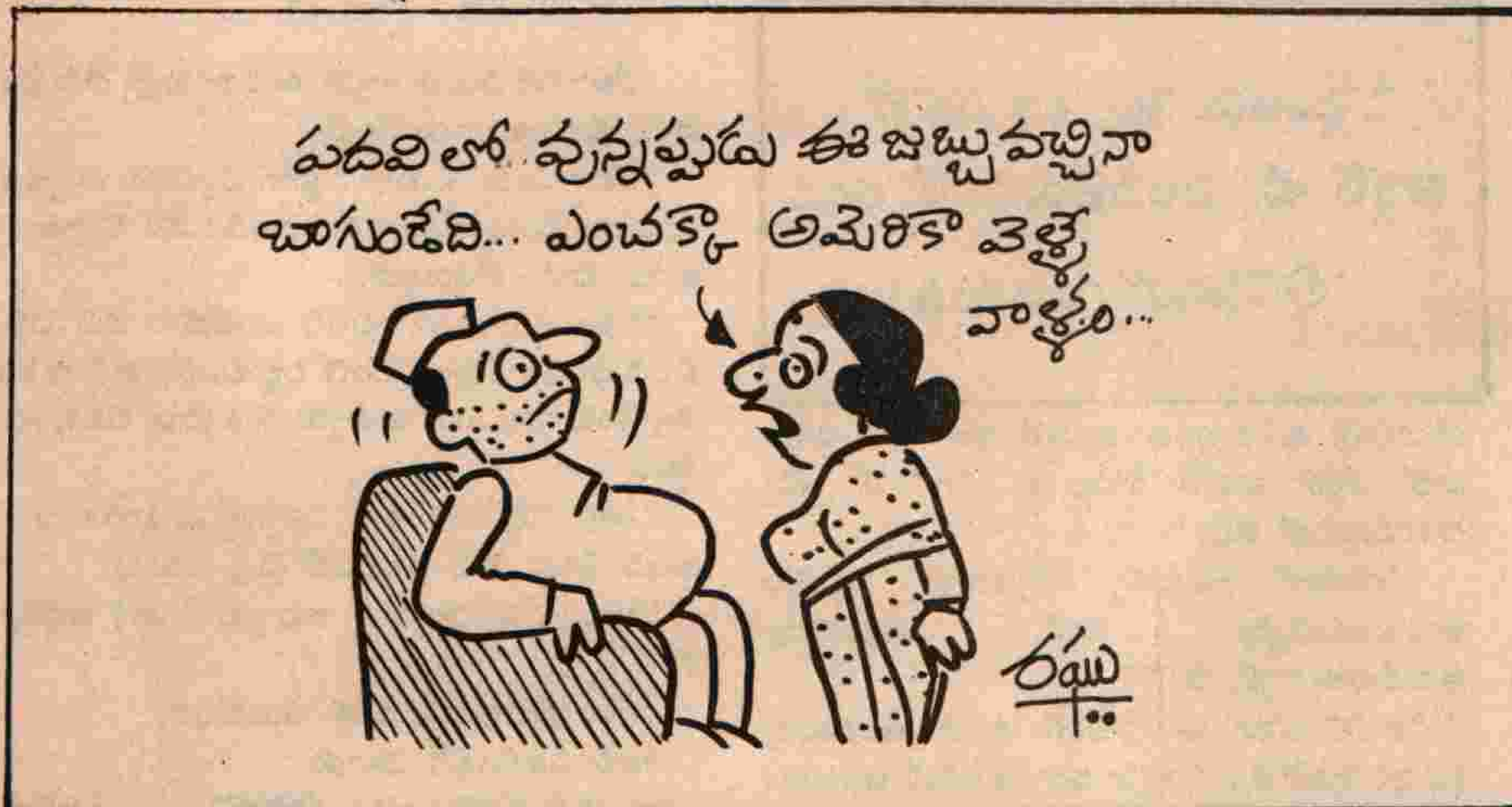

"తప్పకుండా! మీ నాన్నగారితో, మా నాన్నతో పోలిస్తే!" అంది హేమ. అని, మళ్లీ తనే - "పిల్లకి రేప్పొద్దున్నకి పాలు ఉన్నాయి. అయితే మీరు రేపు ఆఫీసుకు వెళ్లేలోగా పాల పొడి డబ్బా తేవాలి" అంది.

"అమ్మయ్య!" అన్నాడు శేఖర్ ఏదో బరువు తీరినట్లు.

"పొద్దున్నంతా హడావుడి కదా!" అంది హేమ.

"రేపు పొద్దున నువ్వు కూడా రా! మోపెడ్ మీద వెళ్లి వచ్చేద్దాం. పిల్లకి కూడా అలా తిరిగి వచ్చినట్లుంటుంది. నిన్ను ఇంటి దగ్గర దింపేస్తా!" అన్నాడు శేఖర్.

"మనం రోడ్డు మీద నడవకుండా మోపెడ్ ఉంది సరే, ఈ మూడంతస్తుల మేడ ఎక్కి దిగడానికి లిఫ్టు లేదే! ఇంటిదాకా రావడం ఒక ఎత్తు, ఈ ఎత్తు మీదున్న ఫ్లాట్‌కి ఎక్కి రావడం ఇంకో ఎత్తు."

"సరేలే, పాలపొడి డబ్బా రేపు నేనే తెస్తాలే కానీ, మంచినీళ్లు రాత్రి పదకొండింటికి వస్తాయి కదా! మనం తొందరగా పడుకుంటే సరిగ్గా ఆ సమయానికి మళ్లీ లేవచ్చు. లేకపోతే నిద్ర సరిపోదు."

"మీకేం, మీకు నిద్ర బానే పడుతుంది."

"ఏం నిద్రలెద్దూ! రాత్రి పదకొండింటిదాకా నీళ్ల కోసం ఎదురు చూడటం, ఆ తర్వాత అయిదింటిదాకా పిల్ల లేచేస్తుందేమో నని భయపడటం, అయిదింటికి అది లేచాక ఇక నిద్ర ఏముంటుంది?"

"దాని కేమిటో సాయంత్రం అయిదూ, అయిదున్నర నుండి తెల్లారగట్ల అయిదింటిదాకా పడుకోవడం అలవాటయింది."

"నువ్వలా అలవాటు చేసి ఉంటావు."

"ఇంట్లో ఏం జరిగినా తప్పు భార్యదే కదా!" అంది హేమ.

"ఊరికే అన్నాను కానీ, భోం చేసి పడుకుందాం. వంట ఏం చేశావు?" అన్నాడు డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గరకు నడుస్తూ శేఖర్.

"బంగాళదుంపలు వేయించాను" అంది తనూ లేస్తూ హేమ.

"నిన్న కూడా అదేనేమో!" అన్నాడు శేఖర్ మంచినీళ్ల గ్లాసులు పెడుతూ.

"వేసవికాలం కూర లేం దొరుకుతున్నాయి? పెద్ద మార్కెట్‌లో ఉంటాయేమో! ఆఫీసు నుండి వచ్చేటప్పుడు మీరు చూడరు!" అంది వంటకాలు టేబుల్ మీద సర్దుతూ.

"నిన్న చూశాను. అక్కడా ఏమీ ఎక్కువగా లేవు" అంటూ భోజనం చేయటం మొదలెట్టాడు శేఖర్.

"మార్కెట్‌లో మామిడి పళ్లు కనిపించాయా?" అని అడిగింది హేమ తనూ తినడం మొదలుపెట్టి.

"ఎక్కువ లేవు. అక్కడక్కడా కనిపిస్తున్నాయి. ఇంకో వారం పోతే దొరుకుతాయేమో!"

"ఆఁ దొరుకుతాయి ఆకాశంలో."

"పళ్లు నేల మీదేలే! ధరలే ఆకాశంలో!"

"సీజనంతా కలిపి రెండు మూడుసార్లు రెండేసి పళ్లు కొనుక్కు తినగలుగుతామేమో! మా చిన్నప్పుడు పళ్లు గాదెలో మగ్గుతుంటే ఎవరికి కావలసినన్ని పళ్లు వాళ్లు తీసుకు తినడమే!" అంది హేమ.

"గుర్తు చేయకు. ఒక్క మామిడిపండేమిటి, ముంజెకాయలు, పుచ్చకాయలు, బొప్పాయి పళ్లు - అలా తింటూనే ఉండేవాళ్లం! అవన్నీ పల్లెటూళ్లో!"

"ఇప్పుడు అక్కడా దొరుకుతున్నాయో, లేవో! అయినా ఇక పల్లెటూళ్లు ఎక్కడ మిగులుతాయి? అన్నీ నగరాలే అయిపోతున్నాయి. అదే కదా అభివృద్ధి?"

"ఏం అభివృద్ధో! నీళ్లు దొరక్కపోవడాన్ని అభివృద్ధి అని ఎలా అంటాం?" అన్నాడు శేఖర్.

"ఇరవై ఏళ్ల క్రితం ఈ ఊళ్లో నీళ్లకి ఇబ్బంది ఉండేది కాదు. ఇరవై ఏళ్లలో జనాభా మూడింతలు పెరిగిపోయింది. చుట్టూ ఎన్నో ఫ్యాక్టరీలు వచ్చేశాయి. ఇక నీ ళ్లెక్కడ దొరుకుతాయి?" అంది హేమ.

తను తిన్న కంచాన్ని తీసుకెళ్లి సింక్‌లో పెట్టి, చెయ్యి కడుక్కుంటూ - "అడగటం మర్చిపోయాను, ఉత్తరాలేమైనా వచ్చాయా?" అని అడిగాడు శేఖర్.

"చెప్పడం మరిచిపోయాను, లోపల గూట్లో పెట్టాను చూడండి. మీ అన్నయ్యగారి దగ్గరనుంచి అనుకుంటా వచ్చింది!" అంది హేమ టేబుల్ మీద నుండి గిన్నెలు తీస్తూ.

"చింపి చూడొచ్చుగా?" అన్నాడు శేఖర్.

"ఏం రహస్యాలు రాసుకుంటారో? నా కెందుకులెండి!"

ఉత్తరం చదివి, "అన్నయ్య వదిన, పిల్లలు ఈ నెలాఖరుకి ఇక్కడ కొద్దామనుకుంటున్నారట. మనం ఊళ్లోనే ఉంటామా, ఎక్కడికైనా వెళ్తామా అని అడుగుతూ రాశాడు అన్నయ్య. రామ్మా, వద్దా అని అర్థమయ్యుంటుంది" అన్నాడు శేఖర్.

"ఏం రాస్తారు?" అంది టేబుల్ తుడుస్తూ.

"రావద్దంటే అన్నయ్య ఏమనుకుంటాడో, వదిన ఏమనుకుంటుందో"

"అయినవాళ్లను రావద్దంటామా?" అంది హేమ.

శేఖర్ మాట్లాడలేదు.

"నీళ్ళ సమస్య ఉంటే నేం? మనవాళ్లన్న వాళ్లను రమ్మన్నకుండా ఎలా ఉండగలం? రమ్మని రాయండి. వా ళ్లేం మనకి పరాయివాళ్లు కాదుగా!" అంది తనే మళ్లీ హేమ.

"మీ అక్కయ్యా వాళ్లని నీళ్లకి ఇబ్బందిగా ఉంది, రావద్దని రాశా మనే కదూ నీ కోపం?" అన్నాడు శేఖర్.

"ఛ! ఛ! నా కేం కోపం లేదు. మా అక్కయ్యా వాళ్లు మనింటికి వస్తే నేం, రాకపోతే నేం! మీ అన్నయ్యా వాళ్లని రమ్మని రాయండి!" అంటూ లోపల గదిలోకి వెళ్లిపోయింది హేమ.

శేఖర్ లోపలికి నడిచాడు.

రెండు మంచాలు కలిపివేసిన పక్క మీద మధ్యగా పిల్ల పడుకుంది.

పిల్లకి ఓ పక్కగా ముడుచుకుని పడుకుంది హేమ.

హేమ పక్కకి వెళ్లి నెమ్మదిగా - "నువ్వు న న్నర్థం చేసుకో, హేమా! నీళ్లకి ఎలాగోలా సర్దుకుందాం. వస్తామన్న వాళ్లను రావద్దంటే వాళ్ల కేం కోపం వస్తుందో తెలియదు. అటు వాళ్లూ నన్నే కోపగించుకుని, ఇటు నువ్వూ నన్నే కోపగించుకుంటే నే నేం చేస్తాను?" అన్నాడు శేఖర్.

"ఇక ఆ విషయం వదిలేయండి! నేను పడుకున్నది ఈ విషయం గురించి ఆలోచిస్తూ కాదు. పదకొండింటికి నీళ్లు వస్తాయి. వంటింట్లో మంచినీళ్ల కుళాయి తెరిచి ఉంచండి! నీళ్లొచ్చే శబ్దానికి లేవొచ్చు!" అంది హేమ.

శేఖర్ వంటింట్లోకి వెళ్లి కుళాయి కింద బిందె పెట్టి, కుళాయి తెరిచి, ముందు గది తలుపు వేసి ఉందో, లేదో చూసి, లైట్లన్నీ తీసేసి, పడగ్గదిలోకి వచ్చి పక్క మీద పిల్లకి ఇంకొకవైపు పడుకున్నాడు.

పడుకుని, "నిద్రపోయావా?" అని అడిగాడు.

"లేదు" అంది హేమ.

"బాగా ఉక్కగా ఉంది. దానికి తోడు ఇంటికి వచ్చాక స్నానం చేయలేదేమో, బాగా చిరాగ్గా ఉంది" అన్నాడు.

"సారీ!" అంది హేమ.

"ఛ! ఛ! మన మధ్య సారీ లేమిటి హేమా! నీకు మాత్రం స్నానం చేయా లనిపించదా? అదేం పట్టించుకోకు!"

"నా కేదో భయంగా ఉందండీ!" అంది హేమ.

"ఎందుకు? అన్నయ్యా, వదినా వస్తే వాళ్లకి సదుపాయాలు చేయగలుగుతామా, లేదా అనా?"

"అది కాదు."

"మరి! ఇం కెందుకు భయం?"

"మన జీవితాల్లో ఏదో స్తబ్దత చోటు చేసుకుంటున్నట్లనిపిస్తోంది నాకు!"

"నా కలా అనిపించడంలేదు."

"లే దని మీ కనిపిస్తోందేమో కానీ, నాకు మాత్రం ఒక రోజుకీ, ఇంకో రోజుకీ తేడా తెలియకుండా, రోజులన్నీ యాంత్రికంగా గడిచిపోతున్న ట్లనిపిస్తోంది."

"ఈ నగరాలూ, ఈ నాగరికతా - ఇవన్నీ మనిషిని యంత్రాలలాగా మార్చేస్తున్నాయి. ఇది మన ఒక్కరి సమస్యే కాదు."

"మనుషులు యంత్రాలలాగా అయిపోయి, పనులు మాత్రం చేస్తూంటే ఇక మిగిలే దేముంది? మనిషికీ, మనిషికీ మధ్య ఉన్న సున్నితమైన సంబంధాలు ఏమవుతాయి?"

"మన మధ్య సంబంధం బాగానే ఉంది. అందుకు

సాక్ష్యం ఇదిగో, మన మధ్యనే ఉంది!'' అంటూ పిల్లకి దగ్గరగా జరిగాడు శేఖర్.

హేమ కూడా పిల్లకి దగ్గరగా జరిగి, ''ఎంతసేపూ గాలి లేదనీ, నీళ్ళు లేవనీ, ఇరుగ్గా ఉందనీ అనుకుంటూ ఉంటే మన మనసు ప్రశాంతంగా ఎలా ఉంటుంది? ప్రశాంతి లోపిస్తే ఆలోచనలు సక్రమంగా చేయలేం. సంతోషంగా ఉండలేం. మన చుట్టూ ఉన్న మనుషుల్ని వినుక్కుంటాం. పరిసరాలన్నీ సమస్యలే కనిపిస్తాయి. ఈ సమస్యలు మనకు నగరాలు ఇస్తున్నవే కదూ!''

''సమస్య అని మనుషుల జీవితాలలో నుంచి విడదీయలేం. మనిషి అడవుల్లో తిరుగుతూ ఉండలేకే కదా! స్థావరాలు ఏర్పాటు చేసుకుని, నగర నిర్మాణం మొదలెట్టింది?''

''అయితే ఆ నగరాలను నదీ తీరాల్లో నిర్మించాడు. నీళ్ళు దొరకని ఎడారుల్లో కాదు, గాలి కలుషితమైన చోట్లలో కాదు. నా కిక్కడ నుంచి పారిపోవా లనిపిస్తోంది'' అంది హేమ - పాప తలపై నుండి తన చేతిని శేఖర్ చేతుల మీద వేస్తూ.

''ఎక్కడికి వెళ్దాం?'' అన్నాడు శేఖర్ హేమ చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుంటూ.

''ఎక్కడికైనా సరే, ఎక్కడైతే హాయిగా నీళ్ళు పోసుకోగలుగుతామో, ఎక్కడైతే మంచినీళ్ల కోసం అర్ధరాత్రి నిద్ర మానుకోనక్కర్లేదో, అక్కడికి!''

''అక్కడ మన కేముంటుంది?'' అన్నాడు శేఖర్.

అలా అన్న శేఖర్‌ని ఆశ్చర్యంగా చూసి, ''అక్కడే కదా అసలు జీవితం ఉన్నది!'' అంది హేమ.

''అక్కడ మన జీవితం గడిచే మార్గం ఏముంది?''

''మీ ఊళ్లో మన కో మూ డెకరాల పొలం ఉంది కదా! దాన్ని సాగు చేసుకుంటే సరిపోదూ!''

''సరిపోవచ్చు. అయినా, హేమా! దూరం నుండి అంతా బాగా కనిపిస్తుంది. అక్కడ మాత్రం సమస్యలు ఉండవా? అక్కడ ఉండలేకే కదా చాలామంది అక్కడి నుంచి నగరాలకు చేరుకుంటున్నారు! అక్కడ వైద్య సదుపాయాలూ, విద్యా సదుపాయాలూ తక్కువ. ఆ ఊళ్లో చదువు లేకే కదా నేను పట్నంలో మామయ్య దగ్గరుండి చదువుకున్నది! నీకు తెలుసో, లేదో - చుట్టాలింట్లో అవసరానికి ఉండటం చాలా కష్టం. ఆ గతి మన పిల్లకి పట్టకూడదు!''

''ఇంతకీ మీ చదువు ఎందుకు? ఉద్యోగం కోసం, ఉద్యోగం జీతం కోసం, జీతం జీవించడం కోసం, అయితే మనం ఇప్పుడు జీవిస్తున్నామా అని నా అనుమానం'' అంది హేమ.

''మనం ఈ నగరాన్ని వదిలి వెళ్లగలమా?'' అని అడిగాడు శేఖర్.

''ఇ దేం అయస్కాంతమా మనల్ని పట్టి ఉంచేసుకునేందుకు?'' అని అడిగింది హేమ.

''ఇది ఉత్త అయస్కాంతం కాదు, బ్లాక్ హోల్! ఇక్కడికి రావడమే కానీ, ఇక్కడనుంచి వెళ్లిపోవడం లేదు.''

''మీ రెన్ని చెప్పండీ, నా కిక్కడ ఉండాలని లేదు.''

''నాకూ లేదు'' అన్నాడు శేఖర్.

''మరి ఎందుకు ఉండటం?''

''వెళ్లిపోదాం. మన ఊరి దగ్గర ఉన్న చిన్న టౌన్‌లో ఏదైనా ఉద్యోగం చూసుకుని వెళ్లిపోదాం. మన ఊళ్లోనే ఉంటూ, అక్కడ కెళ్లి రావచ్చు.''

''ఈ మాట మీరు మొదటిసారి కాదు అంటున్నది.''

''అవును. మొదటిసారి కాదు. ఇలా చేయాలని నాకు చాలాసార్లు అనిపిస్తుంది. అయితే అలా చేసే ధైర్యం నాలో లేదు. నాలోనే కాదు, ఈ నగరంలో ఉన్న చాలామందిలో లేదు.''

సెప్టెంబరు నెల 'కథాప్రభ'లో డాక్టర్ టి. సంపత్‌కుమార్ రచన 'లియోసా' చదవండి!

''నగరాలలో ఉంటున్న తక్కినవాళ్ళు - మనం అనుకుంటున్నట్లు జైల్లో ఉంటున్నట్లు అనుకుంటున్నారో, లేదో?''

''అందరిలోనూ ఈ ఫీలింగ్ ఉండే ఉంటుంది. ఒకసారి కాకపోతే ఒకసారైనా ఇలా అనుకునే ఉంటారు. అయితే అందరికీ నగరంలోనే జీవించాల్సి వస్తోంది. నువ్వన్నట్లు జైళ్లలో ఉన్నట్లు కాదు. గోడౌన్లలోని పేకేజీ పెట్టెల్లా.''

''అవును, పెట్టెలలాగానే - అనుభూతులు లేకుండా!'' అంది హేమ. అలా అంటున్న హేమ గొంతులో ఎంతో నిస్సహాయత ధ్వనించింది.

''మన చుట్టూ జనం ఉన్నారు. అయినా మనం ఒంటరివాళ్లమే. మనం ఎవరిమో తెలియని, మనకు వాళ్లెవరో తెలియని జనం మధ్య రైళ్లల్లో, బస్సుల్లో ప్రయాణం చేస్తూ అజ్ఞాతంగా కాలం గడిపేస్తున్నాం'' అన్నాడు శేఖర్.

''ఈ పెట్టెలలాంటి ఇళ్లలో నేలకి వంద అడుగుల ఎత్తున నీళ్లకి ఇబ్బంది పడుతూ ఎందు కీ జీవితం?'' అంది హేమ.

''వెళ్లిపోదాం, హేమా! తొందరలోనే మనం మన ఊరెళ్లిపోదాం. అక్కడ మనం నేలకి దగ్గరగా ఉండగలం. అక్కడ గాలి కలుషితం కాలేదు. ఇంకా నీళ్లకి ఇబ్బంది లేదు అక్కడ. అక్కడ చెట్లున్నాయి, చెరువు ఉంది.''

''అలాంటి ప్రశాంతమైన వాతావరణంలో మనకి విసుగు తగ్గొచ్చు. ఒకరి నొకరం విసుక్కోవడం తగ్గొచ్చు!'' అంది ఆనందంగా హేమ.

''హేమా! మన చుట్టూ మన ప్రమేయం లేకుండా చాలా మార్పులు జరిగిపోతున్నాయి. ఆ మార్పులతో మనుషులకు కొత్త సమస్యలు తలెత్తుతున్నాయి. సమస్యలు అర్థం కాక మనుషులు సతమతమవుతున్నారు. గాలి కాలుష్యం, ఇరుకు ఫ్లాట్లూ, వాటిలో నీళ్ల ఇబ్బందులూ - ఇవి మన ముందు తరాలకి తెలియవు. మనం ఈ సమస్యలతో ఇమడలేకపోతున్నాం. అయినా ఇమడక తప్పదు మనకు. ఈ అశక్తత మనలో అశాంతిని కలిగిస్తోంది. ఆ అశాంతి రకరకాలుగా పైకి వెలిబుచ్చుతున్నాం మనం.''

''ఈ అశాంతి పోవాలంటే మనం ఈ నగరాల నుండి, ఈ నాగరికత నుండి ప్రకృతికి దగ్గరగా వెళ్లిపోవాలి.''

''అప్పుడు మగ్గులతో నీళ్ళు పోసుకోవడం కాదు, చెరువులో ఈదుతూ స్నానం చేయొచ్చు!'' అని శేఖర్ ఏదో కలలో చెప్తున్నట్లు చెప్తుండగా, వంటింటి కుళాయిలో నుంచి గాలి శబ్దం మొదలైంది.

''నీళ్లు మొదలయ్యాయి. అంది హేమ.

''నువ్వు పడతావా?'' అన్నాడు శేఖర్.

''ఒళ్లంతా నొప్పులుగా ఉన్నాయి. మీరు పట్టండి!'' అంది హేమ.

''రోజూ నేనే పడుతున్నాను. ఈ రోజు నువ్వు లేస్తే ఏం పోతుంది?'' అన్నాడు శేఖర్.

''రోజూ మీరు పడుతున్నారా? ఎందుకు ఈ ఉత్తి మాటలు? మీరు లేవక్కరలేదులెండి! నేనే లేస్తాను!'' అంది హేమ లేవకుండానే.

''నీళ్లు వస్తున్నాయి. బిందె నిండేలోగా లేచి వెళ్లి, బిందె నిండగానే ఇంకో బిందె పెట్టాలి. పడుకుని ఊరికే వెళ్తానంటే చాలదు!'' అన్నాడు తను కూడా లేవకుండా శేఖర్.

''నీళ్లు పట్టే పని నాదే నన్నట్లు మాట్లాడకండి!'' అంది హేమ లేచి వంటింటి వైపు నడుస్తూ.

''ఆగు! నేను వెళ్తాను!'' అన్నాడు హేమకి అడ్డొస్తూ శేఖర్.

హేమ మంచం మీదకెళ్లి పడుకుంది.

శేఖర్ వంటింట్లోకి వెళ్లాడు.

ఆ బిల్డింగ్‌లోని అన్ని ఫ్లాట్లలోనూ మంచినీళ్లు పడుతున్న శబ్దం వినిపిస్తోంది.

అందరిళ్లలోనూ మనుషుల హడావుడి, బిందెల సవ్వడి వినిపిస్తూనే ఉంది.

నీళ్ల ధార సన్నగా ఉంది.

అందరూ ఒకేసారి పట్టుకోవడం మొదలెట్టడంతో ధార సన్నగానే ఉంటుంది. అయితే ఎవరు నీళ్లు పట్టుకోకుండా ఉంటారు? బిందెలు నిండితే పెద్ద గిన్నెలలోనూ, తర్వాత చిన్న గిన్నెలలోనూ, అవీ నిండిపోతే గ్లాసులలోనూ పట్టేందుకు సిద్ధంగా ఉంటారు. ఒక్క నీటిబొట్టును కూడా వృథాగా పోనివ్వరు.

పావుగంట గడిచేసరికి నీళ్లు రావడం ఆగిపోయాయి.

నీళ్లొస్తున్నంతసేపూ సందడిగా ఉన్న ఫ్లాట్లలో నెమ్మదిగా నిశ్శబ్దం ఆవరించుకోసాగింది.

వంటింట్లో లైటు ఆర్పి పడగ్గదిలోకి వచ్చాడు శేఖర్.

''అన్ని బిందెలూ నిండాయా?'' అని అడిగింది హేమ.

నిద్ర మత్తులో ఉన్న హేమ గొంతు మత్తుగా వినిపించింది శేఖర్‌కి. అది అతనిలో ఓ మత్తుని కలిగించింది.

''నిండాయి'' అంటూ హేమను చూశాడు.

చెదిరిన చీరలో ఉన్న హేమని చూసి, అటు నడవబోయి, రోజంతా పనితో అలసిపోయిన హేమను నిద్రపోనిద్దా మనుకుని, అటు వెళ్లకుండా పిల్లకి ఇటు పడుకున్నాడు శేఖర్.

పగలంతా అలసిన శరీరాలు విశ్రాంతి తీసుకోసాగాయి.

ఎప్పుడూ పూర్తిగా విశ్రాంతి తీసుకోలేని బుర్ర కూడా ఆలోచనలను నెమ్మదిగా వెనక్కి నెట్టెయ్యసాగింది.

మర్నాడు ఉదయం అయిదింటికి, పిల్ల లేచే వేళకే హేమ - శేఖర్‌ల బుర్రలలో మళ్లీ ఆలోచనలు మొదలయ్యేది.

అయితే ఈ నగరం నుండి, ఈ నాగరికత నుండి దూరంగా వెళ్లిపోదామనుకున్న వాళ్ల ఆలోచన పొద్దున్నే పైకి లేస్తుందో, బుర్రలోనే ఉండిపోతుందో?

తాత్కాలికంగా కొన్నాళ్లు ఆ ఆలోచన లోపలే ఉండిపోయినా ఎప్పుడో ఒకప్పుడు తీవ్రంగా పైకి లేవక తప్పదేమో!

అప్పుడు నాగరికత నగరాల నుండి దూరంగా నడవడం మొదలెడుతుందేమో?

ఏమో!